

Міністерство освіти і науки України

Національний університет харчових технологій

**80 МІЖНАРОДНА НАУКОВА
КОНФЕРЕНЦІЯ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ,
АСПІРАНТІВ І СТУДЕНТІВ**

*“Наукові здобутки молоді –
вирішенню проблем харчування людства
у XXI столітті”*

Частина 4

10–11 квітня 2014 р.

Київ НУХТ 2014

Сьогодні людство дедалі помітніше відривається від онтологічних начал свого існування. У цьому сенсі сукупність негативних тенденцій та процесів сучасності відображає духовну кризу нашого суспільства, самоідентифікації людини, пов'язану з втратою сенсу життя, вищого призначення у світі. Стверджується культ масового споживання і тотальної розваги, матеріального надлишку й надмірного практицизму, конкуренції й епагажності, поглиблюється процес тотального відчуження особистості від глибин свого внутрішнього світу. Все це створює основу для численних конфліктів індивідуально-особистісного й соціального планів. Подібна активність веде до втрати чогось значимого, сутнісного, що визначає ту міру людського в людині, яка відображає спрямованість до досконалішого, гармонійного буття. Одним словом, до того, що у багатьох вченнях минулого й сьогодення співвідноситься з вищими духовними початками буття.

Культурна реальність – це світ безпосереднього буття людини. Реалії, з якими щоденно людина зустрічається й котрі складають її життя, створюють для неї, так званий «увесь світ». Культурна реальність, пов'язуючи кінцеве існування людини з буттям світу і, визначаючи її місце в системі світобудови, творить людське буття універсальним за своїм змістом. Саме культурна реальність перетворює дійсність у світ для людини. У формах культурної реальності людське існування набуває характеру самовизначення, а дійсність – властивості світобудови. Форми культурної реальності перетворюють навколишній світ у життєвий світ людини [див.: 1, с. 196]. Формами культурної реальності виступають при цьому форми наявного буття: повсякденність, очевидність, побут, здоровий глузд, сакральність традиції тощо.

Автор ставить за мету дослідити проблему сім'ї, яка є частиною життєвого світу людини в контексті взаємодії з формами культурної реальності.

По-перше, сім'я сприймається як виключно людська форма буття, як конкретна культурна цінність. Вона є тією очевидністю, яка має величезне значення в реалізації певних форм людської життєдіяльності та є гарантом їх стійкості. Сім'я як очевидність є природною, безпосередньою формою існування людини, яка володіє достовірністю й безумовністю змісту: відколи існує цивілізоване суспільство, відтоді існує феномен сім'ї.

По-друге, сім'я – це форма повсякденності, в якій людина досягає світ, де все має певне значення. Відтак, важливою культурною функцією сім'ї як повсякденності є її здатність зберігати людське ество.

По-третє, сім'я завжди пов'язана зі священними для кожної людини поняттями «мати» й «дитина», відповідно з цим набуває вищого сенсу, який надає їй винятковість поряд з іншими реаліями буття. Сім'я як сакральність передбачає особливий спосіб ставлення до неї.

Зрештою, майже кожна сім'я зберігає й несе в собі той архетип, який склався в існуванні та діяльності сім'ї в минулому. Власне в цьому сенсі вона є провідником збереження й передачі традицій.

Таким чином, сім'я – це не тільки соціальний інститут чи осередок суспільства. Вона є феноменом культури і специфічною формою культурної реальності. Сім'я –

це онтологічна реальність, яка утворюється в результаті інтегративного синтезу, як своєрідний життєвий світ, що має свою універсальну культурну визначеність.

Література:

1. *Ковалева И. А.* Повседневный мир существования семьи как форма культурной реальности [Текст] / И. Ковалева // Второй Российский культурологический конгресс с междун.участием «Культурное многообразие: от прошлого к будущему»: Программа. Тезисы докладов и сообщений. – Санкт – Петербург: ЭЙДОС, АСТЕРИОН, 2008. – С. 196

2. *Костенко, Ліна.* Записки українського самашедшого [Текст] / Ліна Костенко. – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2011. – 416 с.